

Тукъ и тамъ се биеха по двама. Чуваше се праскане на кости, скърцане на жъби. Локви кръвъ се образуваха върху пѣска. Наоколо лежеха обезобразени трупове. Живитѣ продължаваха борбата, препъваха се о мъртвитѣ и при падането имъ биваха пробождани.

Най-после повечето отъ гладиаторитѣ лежаха мъртви, само нѣколцина ранени дигаха ржце за пощада. Победителитѣ обикаляха арената, обсипвани съ похвали . . .

Настъпи малка почивка. Фонтанитѣ напръскаха ситна роса отъ теменужка вода, а отъ полюлеитѣ се дигна приятенъ димъ. Неронъ заповѣда да се раздаде на народа плодове, хлѣбъ, вино и госба. За благодарностъ и да го разположи за по-голѣма щедростъ народътъ завика: „Слава на Цезаря!“

\* \*  
\*

Съ барабанъ съобщиха, че програмата продължава. Посипаха новъ пѣсъкъ по арената.

Редъ бѣше на християнитѣ. Ясно се виждаше съ каква яростъ, съ каква кръвожадностъ се радваше народътъ по тѣхната смъртъ. Отвредъ се чуваха ожесточени викове:

„Тука, подпалвачитѣ! Тука, мръснитѣ престѣпници! Тѣ унищожиха Римъ до основи, тѣ сж наши неприятели, тѣ пиятъ кръвъ отъ малкитѣ деца, тѣ отравятъ изворитѣ! Искаме да ги видимъ, какъ ще умратъ!“

Вратата на затвора се отвори и въ арената нахлуха чудновати същества, обшити въ кожи. Само по коситѣ се познаваха, кои отъ тѣхъ сж мъже и кои сж жени. Тѣ крачеха съ кжси крачки, защото кожитѣ имъ прѣчеха да вървятъ свободно. Тѣ се събраха наедно въ срѣдата на арената, колѣничиха, дигнаха нагоре кръстосани ржце и започнаха да пѣятъ и се молятъ. Народътъ крещѣше отъ злоба. Но той бѣше увѣренъ, че тѣ ще се дигнатъ, щомъ пустнатъ при тѣхъ звѣроветѣ.

Ето, спустнаха се на групи грамадни жълти кучета — изгладнѣли, съ измършавѣли слабини и кръвясали очи. Въздухътъ проеча отъ лай и квичене. Тѣ наобиколиха облѣченитѣ въ кожи нещастници. И понеже последнитѣ не помръднаха отъ мѣстата си, кучетата не дръзнаха да ги нападатъ. Тълпата викаше по кучетата и ги насъскваше. Най-